

Blokbuster Nieuwsbrief 5 oktober 2009

- > Antwerpen: VB-studenten willen politieke tegenstand onmogelijk maken, doe mee met het verzet!
- > BNP op de Britse BBC: sensatiejournalistiek
- > Debat over extreem-rechts en de media
- > Recensie: "Big business met nazi-Duitsland" van Jacques Pauwels
- > NSV nodigt kopstuk British Nationalist Party uit
- > Kort

BEZOEK OOK ONZE SITE: <http://www.blokbuster.be>

Vlaams Belang studenten willen politieke tegenstand onmogelijk maken in Antwerpen – doe mee met het verzet!

Het nieuwe academiejaar start in een gespannen sfeer in Antwerpen. De Actief Linkse Studenten lijken het voorwerp uit te maken van een extreem-rechtse haatcampagne die er op gericht is om het ons onmogelijk te maken om ons te organiseren. Natuurlijk begint zo'n campagne met een actieve anti-fascistische kracht, maar het is even duidelijk dat anderen zullen volgen indien extreem-rechts hierin slaagt. Daarom is verzet het beste antwoord!

Het vorige academiejaar werd de laatste bijeenkomst van de Actief Linkse Studenten aan de Antwerpse universiteit (op 17 maart) reeds verstoord door een groep neo-fascisten en neo-nazi's. Het ging om gekende leden van de NSV (studentenclub van het Vlaams Belang), waaronder ook NSV'ers die een mandaat uitoefenen voor het Vlaams Belang. Ze werden vergezeld door enkele scholieren die zichzelf de Autonome Kameraden noemen, een naam die wordt gehanteerd voor meer "risicovolle" acties waar de NSV bij betrokken is.

Met toeters en geschreeuw probeerden de fascisten het doorgaan van de ALS-meeting te verhinderen. Aangezien deze aanval op ons recht van vrije meningsuiting en vergadering voor ons onverwacht kwam, zijn we er toen niet in geslaagd de meeting op de universiteit zelf te laten doorgaan.

Een half jaar later, bij de start van een nieuw academiejaar, lijken de frustraties van extreem-rechtse studenten in Antwerpen nog niet gekoeld te zijn. De lanceringsmeeting van de Actief Linkse Scholieren, die woensdag 30 september doorging in café Den Bengel op de Grote Markt, werd eveneens verstoord en onmogelijk gemaakt door een 20-tal fascisten en neo-nazi's. Hierbij werden dezelfde tactieken gebruikt als vorige keer op onze studentenmeeting.

De NSV is de officiële studentenorganisatie van het Vlaams Belang en komt als eens wat radicaler uit de hoek als de moederpartij. Inhoudelijk maakten de NSV'ers de afgelopen jaren meermaals duidelijk waar ze politiek gezien staan. Midden jaren 1990 schreven ze nog in een NSV-tijdschrift (dat nadien werd ingetrokken wegens té controversieel) dat "een neger die zich insmeert met koeiendrek en zijn oren uittrekt tot aan de grond een beter beeld geeft van de ware aard van zwarten dan een neger die met een auto rijdt." Op een internetforum liet toenmalig NSV-praeses van Hasselt Thierry Vanroy enkele jaren geleden nog weten dat hij "hoopt dat er een ijzeren fascistische hand klaarstaat als de democratie ineenstuikt."

Niet alleen de retoriek die NSV gebruikt is fascistisch, ook de methoden en manieren van actie voeren zijn dat. Dat ondervonden de Actief Linkse Studenten al verschillende keren, vandaag wordt vanuit fascistische hoek geprobeerd het ons onmogelijk te maken om te debatteren en ons te organiseren. Ook andere studenten en groepen worden niet gespaard: zo werden sans-papiers die vorig academiejaar vergaderden aan de UA door NSV bekogeld met toilet papier

(het “enige papier” dat ze voor de NSV’ers konden krijgen) en “vliegtickets naar het land van herkomst”.

Normaal gesproken zou NSV op woensdag 7 oktober een debatavond organiseren met Nick Griffin, voorzitter van de British National Party, als gastspreker. Verschillende antiracistische studenten en vakbondsmilitanten van de UA hebben de rector er echter op gewezen dat het de instelling allerminst zou sieren om een veroordeelde Holocaust-ontkenner die ‘Mein Kampf’ naar eigen zeggen als zijn Bijbel beschouwt, uit te nodigen. De rector heeft de toelating voor de meeting ingetrokken, maar toch blijft de NSV flyeren voor deze avond. Er wordt in de wandelgangen beweerd dat ze zelf wel een zaal zullen “pakken”. Anti-racistische studenten, migranten, andersdenkenden,... zijn alvast gewaarschuwd: woensdagavond is de Antwerpse studentenbuurt een risico voor gewelddadige uitbarstingen.

Het verbod van de meeting met Nick Griffin versterkt de frustraties onder de Antwerpse extreem-rechtse studenten. Om die frustraties te laten botvieren, willen ze eerst bijeenkomsten van de ALS onmogelijk maken. Dat anderen zullen volgen, is evident. Het is een aloude fascistische tactiek om met geweld de straat te willen domineren waarbij iedere vorm van tegenstand de kop wordt ingedrukt. VB-voorzitter Valkeniers mag dan al beweren dat er in zijn partij geen plaats is voor wat hij “nazisten” noemt, zijn jongeren tonen het tegendeel aan.

Mogelijk zal het op donderdag 8 oktober aan de Antwerpse universiteit tot een confrontatie komen. Wij juichen dit absoluut niet toe, maar roepen op om voorbereid te zijn. Die avond houden we met de Actief Linkse Studenten een publieke bijeenkomst onder de titel “Kapitalisme werkt niet: Marx had gelijk”. De kans is groot dat er zal worden geprobeerd om deze bijeenkomst onmogelijk te maken. Op de scholierenbijeenkomst van afgelopen woensdag kondigden de extreem-rechtse jongeren dit aan.

Wij willen op een rustige wijze de discussie met geïnteresseerde jongeren aangaan en hebben geen boodschap aan neo-nazistische straatvechters. Anderzijds willen we ons niet van de UA laten verdrijven. Vandaag zijn het meetings van de ALS die door extreem-rechts gevisieerd worden, morgen zijn het misschien vakbondsvergaderingen of zelfs lessen waarvan de inhoud niet strookt met het fascistische gedachtegoed?

ALS legt zich niet neer bij de extreem-rechtse intimidatie en wil hen geen vrijspel geven aan onze universiteit. Daarom willen we geweld vermijden door zo sterk mogelijk aanwezig te zijn. We willen het geweld waar zij op uit zijn onmogelijk maken door de meeting in alle rust te laten plaatsvinden zonder extreem-rechtse aanwezigheid. Dit kan door een grote aanwezigheid.

Een geslaagde ALS-meeting en een mislukte sabotagepoging van extreem-rechts zouden het zelfvertrouwen van NSV sterk kunnen doen afnemen. Ben je geïnteresseerd in de werking van de Actief Linkse Studenten, wil je mee komen debatteren over een alternatief op het kapitalisme, en/of wil je meehelpen aan de strijd voor een democratische, fascistenvrije universiteit waar linkse en progressieve organisaties zich kunnen organiseren en kunnen vergaderen, aarzel dan niet om naar onze meeting te komen, om 19u30 in R-010 (Stadscampus UA, Rodestraat). Kom wat vroeger als je de mogelijkheid voor het houden van een dergelijke bijeenkomst wil helpen afdwingen.

Jarmo

BNP op Britse televisie: sensatiejournalistiek van de BBC

De BBC heeft aangekondigd dat Nick Griffin, de leider van het extreem-rechtse BNP, op 22 oktober zal deelnemen aan het prime time programma Question Time. De BBC stelde dat deze uitnodiging een gevolg is van de noodzaak om “onpartijdig” te zijn. Dat is een vreemd argument. Leden van de journalistenvakbond (NUJ) bij de BBC stelden dat de wetgeving inzake “onpartijdigheid” enkel van toepassing is op de periode vlak voor de verkiezingen.

De BBC heeft al meermaals aangetoond dat het niet onpartijdig is. In de aanloop naar de Europese verkiezingen werd er bewust voor gekozen om geen platform te geven aan Bob Crow, de algemeen secretaris van de transportbond RMT die het initiatief had genomen voor een Europese lijst onder de naam No2EU. Militante vakbondsleiders krijgen geen stem in Question Time, terwijl de BNP zomaar haar vergif kan verspreiden.

De BNP heeft stemmen gehaald door zich voor te doen als een partij die de belangen van de blanke arbeiders zou verdedigen. De realiteit is anders. Het is een racistische partij die de arbeiders probeert te verdelen en dus ook arbeidersstrijd verzwakt terwijl er net moet worden opgekomen voor onze lonen en arbeidscondities.

Rond concrete thema's zien we regelmatig hoe de BNP aan de verkeerde kant staat. Recent nog verwelkomde een BNP-raadslid in Huddersfield een besparingsplan van de Labour-meerderheid. Enkel de vakbonden en de socialistische verkozenen in de gemeenteraad van Huddersfield namen de verdediging van de openbare diensten op.

De nieuwe interne regels van de partij maken duidelijk dat de partij dan wel op zoek mag gaan naar respectabiliteit, maar intussen wel even racistisch blijft. In een "principeverklaring" stelt de partij: "De BNP staat voor het behoud van het nationale en etnische karakter van de Britse bevolking en verzet zich volledig tegen gelijk welke vorm van raciale integratie tussen Britten en niet-Europeanen. Daarom wil de partij ingaan tegen de golf van niet-blanke immigratie en wil het, via legale veranderingen en onderhandelingen, het herstel van het voornamelijk blanke karakter van de Britse bevolking zoals dit voor 1948 bestond." De partij wil blijkbaar meer dan vijf miljoen mensen het land uitzetten.

Een grotere electorale steun voor de BNP geeft racisten meer zelfvertrouwen en leidt tot een toename van het aantal racistische aanvallen. Nick Griffin heeft een lange geschiedenis van steun aan neo-fascistische opvattingen. De harde kern van de BNP blijft ongetwijfeld vasthouden aan die standpunten. Als ze daartoe in staat zouden zijn, zou de BNP-leiding haar neo-fascistische agenda uitvoeren en alle democratische rechten ondermijnen, met inbegrip van het recht om te stemmen, bij een vakbond aan te sluiten en te betogen.

Daarom moeten de vakbonden het voortouw nemen in het protest tegen de BNP en tegen het feit dat deze partij een platform krijgt voor haar anti-democratische standpunten. Waar de BNP reeds een platform heeft gevestigd, moeten we hen direct kunnen aanpakken in politieke debatten om hen te ondermijnen.

Maar dat is (nog) niet het geval met Question Time. Wij voeren campagne rond de eis dat de BNP niet zou worden toegelaten in het programma. Als de BBC toch doorgaat met het programma, is er nood aan een grote betoging voor de gebouwen van de BBC. Dat zou het beste gebeuren met duidelijke eisen als "Jobs, huisvesting en diensten. Geen racisme".

Hannah Sell

Debat over journalistiek en extreem-rechts

De Brusselse afdeling van de National Union of Journalists van Groot-Brittannië en Ierland hield dinsdag een discussie over hoe journalisten met extreem-rechts moeten omgaan. Op de bijeenkomst waren er drie sprekers: Tim Lezard, de voormalige voorzitter van de journalistenbond NUJ; Alberto D'Argenzio, correspondent van het Italiaanse Il Manifesto; en Geert Cool namens Blokbuster. Het geheel werd voorgezeten en ingeleid door Aidan White, algemeen-secretaris van de Internationale Federatie van Journalisten (IFJ).

De Brusselse correspondent van The Times moest op het laatste ogenblik verstek geven omdat hij naar Zwitserland moest om te berichten over de arrestatie van Polanski.

Het debat was interessant en werd druk bijgewoond door journalisten vanuit verschillende landen. De toon werd meteen gezet bij de inleiding waarin werd gesteld dat journalisten geen neutrale positie innemen. Dat werd aangevuld met de stelling dat journalisten ook vanuit hun positie als vakbondsleden moeten nagaan welke standpunten en posities ze innemen tegenover extreem-rechts.

De voormalige voorzitter van de NUJ, Tim Lezard, nam een duidelijke positie in tegen extreem-rechts en stelde dat zijn vakbond alle journalisten die weigeren om over extreem-rechts te berichten zal ondersteunen, maar dat het niet aan de vakbond is om aan haar leden te zeggen wat en hoe ze moeten schrijven of verslag uitbrengen. Hij pleitte ervoor om extreem-rechts niet als een normaal gegeven te beschouwen en liet zich kritisch uit over het geplande debat tussen Nick Griffin (BNP) en Gordon Brown (Labour) op de BBC.

De tweede spreker was Alberto D'Argenzio van de progressieve krant Il Manifesto in Italië. D'Argenzio bracht een beeld van de moeilijke omstandigheden waarin kritische journalisten moeten werken in Italië. Ze worden voortdurend tegengewerkt vanuit de regering en krijgen amper de kans om onthullingen op brede schaal te brengen. Zo verwees de spreker naar een controversiële documentaire die het scherm niet haalde of nieuwsberichten die amper worden opgepikt, de krant waar hij zelf voor schrijft kent slechts een relatief beperkte oplage.

De laatste spreker was Geert Cool van Blokbuster die een korte schets bracht van de opmars van het VB alsook wees op het verschil met formaties als LDD of de Nederlandse rechts-populistische formaties die elkaar in snel tempo afwisselen. Tegen de achtergrond van een algemeen ongenoegen en een politiek vacuüm is er een ruimte voor extreem-rechts, ook al betekent dit niet dat een klassiek fascisme zoals in de jaren 1920 en 1930 voor de deur zou staan. Journalisten kunnen anti-fascistische campagnes versterken of verzwakken. Het tekort aan middelen voor onderzoeksjournalistiek zorgt er steeds meer voor dat persberichten klakkeloos worden overgenomen en sensatiejournalistiek de norm wordt. In een tijdperk dat toegang tot informatie op een nooit geziene schaal zou kunnen plaatsvinden, lijkt de informatie die effectief wordt verspreid steeds beperkter. In de strijd tegen extreem-rechts kan journalistiek een hulp vormen, maar uiteindelijk zullen we de strijd op syndicaal en politiek vlak moeten voeren tegen een systeem dat leidt tot tekorten en daarmee een voedingsbodem creëert voor extreem-rechts.

In de discussie waren er heel wat vragen en opmerkingen vanuit verschillende oogpunten. Zo stelde een Pakistaanse correspondent die pas in Europa was dat hij geschokt was door het gebrek aan kritische journalistiek in Europa en dat journalisten meer "media-activisten" zouden moeten worden. Een Britse journalist vertelde hoe hij als student het slachtoffer werd van fysiek geweld door de BNP. De meest gestelde vraag van de avond was echter hoe journalisten concreet moeten berichten over extreem-rechts. De aanwezigen waren het eens dat ze deze formaties niet als gewone doorsnee partijen kunnen beschouwen, maar het feit dat journalistiek op zich de voedingsbodem niet wegneemt leidt uiteraard tot frustraties en/of twijfel. Journalistiek zal inderdaad niet volstaan, er moet ook een alternatief worden uitgebouwd: een actieve oppositie tegen het neoliberale beleid. Dat moet zowel op syndicaal vlak gebeuren – en in die zin is het organiseren van journalisten in een eigen vakbond die discussies aangaat en het opneemt voor haar leden een belangrijk gegeven – als op politiek vlak. Dat laatste zien we bij de recente Duitse verkiezingen waar de NPD opnieuw verder terrein verloor, het bestaan van Die Linke is daarbij een cruciaal element.

Recensie. "Big business met nazi-Duitsland" van Jacques Pauwels (uitgeverij EPO)

Met een titel als "Big business met nazi-Duitsland" wordt al snel een vergelijking gemaakt met het boek "Fascism and big business" van Daniel Guérin, een werk dat voor zover we weten spijtig genoeg niet in het Nederlands verkrijgbaar is. Die vergelijking legt de lat voor het boek van Pauwels wellicht te hoog. Zijn boek schiet te kort tegenover de sterke analyses die Guérin reeds in 1939 maakte, onder meer geïnspireerd door de werken van Trotski over het fascisme. Maar dat neemt niet weg dat het boek van Pauwels ook heel wat verdiensten heeft.

Er bestaat relatief weinig Nederlandstalige literatuur over dit toch wel cruciale element in de geschiedenis van het nazisme. Pauwels brengt interessant feitenmateriaal over de banden tussen de bedrijfswereld en het nazisme. Alleen stelt het boek ons teleur op het vlak van analyse en een klassenbenadering van de opgang van het nazisme. Er wordt vertrokken van een poging tot klassenbenadering en de rol van de burgerij in het ondersteunen en financieren van de

nazipartij wordt goed uitgelegd. Alleen ontbreekt een cruciaal element in de analyse: de rol van de arbeidersstrijd en de nederlaag van de Duitse arbeidersbeweging in onder meer de Duitse revolutie van 1919 en mogelijke revolutionaire ontwikkelingen in de daaropvolgende jaren. Als de hoop van de arbeidersbeweging heeft gefaald, komt er ruimte voor de wanhoop van het fascisme. Die vaststelling maakten marxisten reeds bij de opkomst van Hitler.

Pauwels daarentegen lijkt de opkomst van het fascisme vanuit een andere hoek te benaderen. Voor hem gaat het om een bewuste poging van de burgerij om haar positie te versterken en dit desnoods met behulp van de nazi's te doen. Op zich is dat correct, maar met louter financiële steun en veel goede wil (vanuit het standpunt van de burgerij) kwamen ze er niet. De klassenstrijd is geen statisch gegeven, het fascisme werd voor de Duitse burgerij pas een optie na een zware nederlaag van de arbeidersbeweging. Die nederlaag begrijpen, is essentieel om een analyse van het fascisme te kunnen maken en bijvoorbeeld een onderscheid te zien tussen een rechts beleid en fascisme – in het nawoord gooit Pauwels bijvoorbeeld de nazi's en George W. Bush op één hoopje en spreekt hij over “fascisme light” in het geval van Bush of van “quasifascisme”... Dat is een onderschatting van wat het fascisme betekende en het ligt teveel in de lijn van de wijze waarop de term fascisme als een makkelijk verwijt wordt gebruikt en niet als een maatschappelijk fenomeen van atomisering van de arbeidersbeweging.

Er wordt slechts terloops verwezen naar de rol van de arbeidersbeweging. Pauwels wijst er terecht op dat de arbeidersklasse potentieel erg sterk was. Dat wordt niet verder uitgewerkt om niet te moeten ingaan op enkele controversiële elementen: de sectaire houding van de Duitse stalinisten in de zogenaamde “derde periode” waarbij de socialisten “sociaal-fascisten” werden genoemd wordt onder de mat geveegd in het boek. Er is meteen van bij de aanvang sprake van de tactiek van het “volksfront” van “communisten, socialisten en andere radicalen”. Dat is een kort door de bocht analyse van het volksfront en er wordt niet uitgelegd dat aanvankelijk een andere politieke koers werd gevaren door de KPD.

De zwakheden op het vlak van analyse worden wel wat goedgemaakt door interessant feitenmateriaal in het boek. Pauwels maakt duidelijk dat het nazisme vooral de belangen van de groot-industrie heeft gesteund en dat een aantal industriëlen (hoofdzakelijk van de zware industrie) de nazi's financieel hebben ondersteund. Hitler kon de verkiezingen van 1930 enkel winnen omdat hij voldoende geld had gekregen van zijn vrienden in hogere kringen. In 1928 kregen de nazi's van de industrieel Thyssen een “Bruin Huis” in München cadeau ter waarden van maar liefst 300.000 tot 400.000 Reichsmark. De investering bleek op te leveren: het nazisme ging frontaal de aanval in tegen de belangen van de arbeiders en hun gezinnen.

Ook daarvan brengt Pauwels enkele interessante cijfers. De sociale uitgaven in Duitsland bedroegen in 1933 2,3 miljard RM (Reichsmark). Een jaar later nam dit af tot 1,4 miljard en tegen 1937 bleef er nog slechts 0,4 miljard RM over. Het aandeel van de lonen in het nationaal inkomen daalde van 63% in 1933 tot 57% vijf jaar later. Tegelijk stegen de winsten van de grote bedrijven. Bij Krupp was er op vijf jaar tijd een stijging van de winsten met 300%, IG Farben (een consortium van onder meer Bayer, BASF,...) zag tussen 1933 en 1938 haar winsten stijgen met 500%. De industrie in het algemeen zag de winsten meer dan verdubbelen op deze periode: van 6,6 miljard tot 15 miljard RM.

De basis voor deze winsten moest vooral gezocht worden in de bewapeningspolitiek van de nazi's. In 1933 was defensie goed voor 4% van de begroting, in 1934 was dat 18%, in 1936 39% en in 1938 al 50%. De Duitse industriëlen waren niet de enigen die hiervan profiteerden, ook buitenlandse bedrijven probeerden meer dan één graantje mee te pikken. Zo wijst het boek onder meer op de Duitse vestigingen van Ford in Keulen, Opel, Coca Cola (dat toen de invoer vanuit de VS onmogelijk werd een nieuwe frisdrank moest lanceren in Duitsland en dit deed onder de naam “Fanta”),... Uiteraard wordt ook de oliesector niet onvermeld gelaten en als daar een voorvader van George W. Bush opduikt, zal Pauwels uiteraard niet nalaten om dat te vermelden. Het levert hem een extra argument op om Bush de stempel van “quasifascisme” mee te geven.

Het boek “Big business met nazi-Duitsland” is nuttig voor anti-fascisten die hun feitenkennis over de nauwe banden tussen het grootkapitaal en het nazisme willen aanscherpen. Wie daar politiek ook mee aan de slag wil gaan, raden we echter aan om het boek “Fascism and big business” van Daniel Guérin door te nemen. Op heel wat vlakken hebben we meningsverschillen met Guérin die naderhand een anarchistische weg insloeg, maar zijn analyse over het fascisme dient tot op vandaag als één van de klassiekers waarop onze anti-fascistische werking is gebaseerd.

Geert Cool

NSV nodigt kopstuk British Nationalist Party uit

De Antwerpse NSV organiseert op 7 oktober in een zaal van de Antwerpse universiteit een meeting waarop zal worden gesproken door Nick Griffin van de British Nationalist Party (BNP). Dat is opvallend om een aantal redenen: het feit dat dit blijkbaar in een zaal van de universiteit kan en het feit dat Griffin toch geen onbesproken figuur is.

De BNP haalde bij de recente Europese verkiezingen een doorbraak in Groot-Brittannië. De partij vaardigt voortaan twee leden af in het Europees parlement: Nick Griffin en Andrew Brons. Brons was in de jaren 1960 al politiek actief, toen nog bij de National Socialist Movement. Dat was een weinig verholde pro-nazi partij die onder meer gewelddadige campagnes voerde tegen synagogen. In de jaren 1980 sloot Brons aan bij het National Front waarmee hij zijn campagne voor "white power" en nog steeds tegen de Joden verder zette.

Ook Nick Griffin werd op jonge leeftijd politiek actief. Zelf beweerde hij in het verleden dat hij reeds op zijn 13de "Mein Kampf" van Hitler had gelezen en hierop aansloot bij het National Front. Binnen die organisatie was hij betrokken bij een afsplitsing onder leiding van Roberto Fiore, een Italiaanse neo-fascist die dat land moest ontvluchten na een aanslag op het station van Bologna in 1980 waarbij 85 doden en 200 gewonden vielen. Samen gaven ze het tijdschrift Nationalism Today uit met uiteraard felle pleidooien voor een "rassenscheiding".

Na omzwervingen langs Khadaffi in Libië en ayatollah Khomeini in Iran kwam Griffin eind jaren 1980 bij de "International Third Position" terecht, een uiterst-rechtse katholieke groepering. Die organisatie bleef in de marge en uiteindelijk kwam hij midden jaren 1990 bij de British Nationalist Party (BNP) terecht. Die formatie probeerde diverse groupuscules bijeen te brengen om een sterkere extreem-rechtse partij te vormen die elementen kopieerde van het Franse Front National of het Vlaams Blok bij ons. De eerdere pogingen om een openlijk fascistische partij te vormen, werden achterwege gelaten. Bij de oprichting van de BNP begin jaren 1980 stelde de toenmalige voorzitter nog dat "Mein Kampf" voor hem als een "bijbel" gold. Hij stelde dat zijn partij "raciale wetten" zou opleggen om onder meer "huwelijken tussen Britten en niet-Ariërs te verbieden" en maatregelen zou nemen tegen de "voorplanting van al wie erfelijke tekortkomingen heeft op raciaal, mentaal of psychisch vlak". Het was ook vanuit de BNP-kringen dat nazistische groeperingen als Combat 18 werden opgezet.

De openlijke naziretoriek werd vanaf midden jaren 1990 achterwege gelaten. Toch bleven Griffin en zijn partij systematisch in de problemen komen wegens neo-nazistische opmerkingen en activiteiten. In 1996 verklaarde Griffin in de krant "Wales on Sunday": "We must preserve the white race, because it has been responsible for all the good things in civilisation". In 1997 nog publiceerde hij een brochure waarin werd beweerd dat de media werden gecontroleerd door de Joden die de bevolking een niet-blanke immigratie wilden opdringen.

In 1998 kreeg Griffin een voorwaardelijke celstraf van negen maanden wegens uitspraken in het partijblad "The Rune" waarin scholen werd opgeroepen om de holocaust te ontkennen. Hij nam die veroordeling zacht op en stelde: "I am well aware that the orthodox opinion is that six million Jews were gassed and cremated and turned into lampshades. Orthodox opinion also once held that the Earth was flat ... I have reached the conclusion that the 'extermination' tale is a mixture of Allied wartime propaganda, extremely profitable lie, and latter witch-hysteria."

Hij voegde er nog aan toe dat Groot-Brittannië echt wel een "multiracial hell-hole" was geworden.

Op het begin van deze eeuw werden de maatpakken uit de kast gehaald om bij verkiezingen een populistische campagne te voeren. Nick Griffin werd in 1999 voorzitter als opvolger van John Tyndall. Toch bleven er tal van slippertjes plaatsvinden. In 2003 bijvoorbeeld werd David Duke, de voormalige leider van de Ku Klux Klan (KKK), naar het zomerfeest van de BNP uitgenodigd.

Het imago van “respectabele” partij die de BNP probeert te hanteren, werd ook doorprikt toen een journalist van The Guardian undercover bij de BNP actief werd en het zelfs tot regionale organisator van de Londense partijwerking schopte. Die journalist zag hoe openlijk nazistische standpunten in de BNP nog steeds schering en inslag vormen. Hij trad eind 2006 naar buiten met zijn verhaal.

Griffin zit nu in het Europees parlement en zijn partij kent een zeker electoraal succes. De oude nazistische verklaringen zijn naar de achtergrond verdreven om electoraal succes te kunnen boeken. Intussen blijven dezelfde oude fascistische touwtjes van de partij in handen houden. Hun geschiedenis zal hen blijven achtervolgen.

Ook nadat hij werd verkozen als Europarlementslid zat Griffin overigens niet verlegen om straffe uitspraken. In een interview met de BBC begin juli verklaarde hij dat de EU een aantal schepen met Afrikaanse vluchtelingen tot zinken moet brengen om asielzoekers af te schrikken. Er moeten gewoon een paar van die schepen tot zinken worden gebracht. Vroeg of laat zullen we heel hard moeten optreden,” verklaarde hij. Hij voegde er aan toe dat dit niet betekent dat hij de vluchtelingen de dood wil injagen. Neen, de opvarenden van de schepen “kunnen een vlot toegeworpen krijgen waarmee ze terug kunnen varen naar Libië.”

Na de acties tegen mensen-zonder-papieren van de NSV en haar “autonome kameraden” aan de Universiteit Antwerpen vorig jaar, wordt meteen duidelijk dat NSV en Griffin elkaar vinden in een blinde afkeer tegen vluchtelingen. De NSV verklaarde toen dat het enige papier dat de sans-papiers konden krijgen toiletpapier was. Ongetwijfeld zijn ze in die kringen ook enthousiast over het idee om bootvluchtelingen de dood in te jagen. Misschien kunnen ze gedachten over dit soort praktijken uitwisselen op hun meeting aan de Antwerpse universiteit?

Het feit dat de NSV een dergelijk figuur uitnodigd is natuurlijk geen toeval. Ze kunnen zich vinden in zijn geschiedenis en radicale opvattingen. Voor de NSV is de fascistische kern van de BNP veel belangrijker dan de standpunten van die partij over pakweg Noord-Ierland. Benieuwd of de Antwerpse universiteit zomaar zal toelaten dat dit heerschap een meeting houdt in haar gebouwen.

Update: NSV kan meeting met Griffin niet in zaal UA houden

De Actief Linkse Studenten hebben vernomen dat de Antwerpse Universiteit geen toelating geeft aan de NSV om in lokalen van de unief een meeting te houden met de Britse extreem-rechtse leider Nick Griffin. Eerder hadden de studenten van het Vlaams Belang een dergelijke bijeenkomst aangekondigd op hun site. De universiteit heeft besloten geen toestemming te geven omwille van de “ondemocratische en racistische uitspraken” van Griffin. Uitspraken waarvoor de BNP-leider in het verleden overigens werd veroordeeld.

Update 2: NSV probeert juridische gelijk te halen

Na het verbod van haar meeting, probeert de NSV alsnog juridisch gelijk te halen. Daarnaast wordt gewoon verder campagne gevoerd door NSV'ers die pamfletten verspreiden met de locatie aan de universiteit...

KORT

Weeral concert van Blood & Honour, nu in Arendonk

Zijn de Kempen en het noorden van Antwerpen stilaan een draaischijf geworden in neo-nazistische

activiteiten? Daar lijkt het alvast op nu er weeral eens een concert van Blood&Honour kon plaatsvinden in ons land. In Arendonk verzamelden zo'n 150 neo-nazi's aan het Volkshuis (!) waar de feestzaal was geboekt voor een privéfeest. Het was uiteraard weer te laat om daar iets aan te doen. Het vorige neo-naziconcert in ons land vond plaats in Zandvliet, de leden van de groep "Amok" die daar optrad werden kort nadien opgepakt door de Zwitserse politie. Het AFF protesteerde: "Het is de tweede keer in een dikke maand dat Duitse neonazi's in ons land verzamelen" en vraagt zich terecht af: "Waarom kan in ons land altijd weer wat in Duitsland niet kan?"

Laatste overlever van militante groep in het ghetto van Warschau overleden

Marek Edelman was de laatste overlevende van een kleine groep militante Joden die de strijd tegen de nazi's aangingen in het ghetto van Warschau toen dit werd geliquideerd in 1943. Deze opstand was een belangrijk voorbeeld van anti-fascistisch verzet dat in het uitstekende boek "The Ghetto Fights" van Edelman werd beschreven. Dat boek vind je [hier online in het Engels](#). Marek Edelman overleed in zijn huis in Warschau op 86-jarige leeftijd.

Dewinter versus Morel – binnenkort in NINA?

De bijlage "NINA" van Het Laatste Nieuws deed de afgelopen dagen stof opwaaien. VB-kopstuk Dewinter gebruikte de plenaire discussie in het Vlaams parlement niet om zich uit te spreken tegen het forse besparingsbeleid dat de regering door onze strot wil jagen. Neen, Dewinter is het wellicht in grote lijnen eens met de voorstellen om de gewone werkenden te laten opdraaien voor de crisis of heeft er alleszins geen alternatief op. Dewinter had intussen belangrijker katten te geselen: een fotoshoot van een CD&V-minister in een bijlage van Het Laatste Nieuws. Dat was voldoende om de schande van de daken te schreeuwen. Nu blijkt dat Dewinter op voorhand reeds wist dat zijn partijgenote Morel dezelfde dag zou poseren voor dezelfde bijlage van Het Laatste Nieuws. Hiermee is er meteen ook een politiek kantje aan de heisa in het parlement en de uithaal naar Crevits. Hiermee heeft Dewinter zich klaarblijkelijk niet alleen tegen Crevits uitgesproken, maar meteen ook tegen Morel die op de fotoshoot werd begeleid door haar vriend Frank Vanhecke. Bij afrekeningen in het Vlaams Belang zijn alle middelen toegestaan!

Exit Demol – moeilijke tijden voor VB-flikken

Johan Demol neemt ontslag als gemeenteraadslid in Schaarbeek. De ster van de VB-flik was al langere tijd tanende. Demol gaf in juni reeds een gefrustreerd interview aan het weekblad Humo waarin hij zich uitsprak tegen de partijleiding. Die reageerde amper op het nieuws dat Demol ontslag neemt, ze merken het amper. Wat een verschil met de forse mediacampagne die zowat tien jaar geleden werd gevoerd toen Demol werd binnen gehaald als de grote Vlaamse redder van Brussel... Demol is niet de enige VB-flik die het moeilijk heeft. Bart Debie werkt dan wel voor de partij, hij komt amper nog in de schijnwerpers. Zelfs zijn persoonlijke website moest er aan geloven en werd omgevormd tot een blog over "wellness, sport, reizen, gastronomie,...". Aan het bericht dat gisteren op die blog verscheen te merken, is het nieuws van het ontslag van Demol wel goed onthaald door collega-concurrent Debie. Die opende met zijn verloofde een fles dure Bordeaux-wijn: Sirius, Maison Sichel uit 2003.